Între două focuri

O parte a Moldovei arde în focul ocupației. Arde o parte a poporului nostru, cea din stînga Nistrului și din Tighina. Acolo băștinașii sînt batjocoriți, insultați, discreditați, amenințați cu moartea, iar unii chiar își pierd viața. Și nu există azi o forță în lumea aceasta care i-ar apăra pe nenorociții de moldoveni din stînga Nistrului și din Tighina. Le-au intrat dușmanii în casă și îi strivesc, le smulg din suflet conștiința de neam, demnitatea civică, sfîntul drept la libertate, la viață. În stînga Nistrului și în Tighina arde focul ocupației fasciste. Dar s-a aprins un foc și în dreapta Nistrului. Sînt absolut sigur: ciotul în flăcări a fost aruncat din Tiraspol. «Eliberatorii» au ales bine arma de răzbunare, ei înțeleg că blocada economică e și mai eficientă ca atacul de tancuri. Blocada economică durează din august 1989. Au fost inițiate greve împotriva celei mai mari bogății ale unui neam — împotriva limbii. Cînd s-a epuizat această metodă, dușmanul a inventat alta, și mai reușită: greva femeilor străine pe calea ferată. A fost o lovitură crîncenă! Apoi inamicul a aprins focul războiului, în flăcările căruia au ars sute și sute de vieți omenești. Dar a ars și jumătate din bugetul nenorocitei noastre țări. Și parcă a ținut și Dumnezeu cu dușmanul, aruncîndu-ne cîmpiile în focul necruțător al secetei.

Iată așa ne-am pomenit pe marginea prăpastiei. Ne mai ținem! Dar vrăjmașul nu doarme. El are un scop și nu se lasă, el vrea să ne vadă la fundul prăpastiei și pe urmă să-și savureze succesul criminal.

Cum să-și atingă scopul final? A găsit încă o metodă! Grevele! În inima țării!

În 1989 cuvîntul grevă suna ca o insultă. Fiindcă ea a fost inițiată de oamenii care ne vroiau răul, care doreau să se răzbune pe noi. Grevele de azi sînt aceeași răzbunare, ale acelorași forțe. Și faptul că în grevă au intrat învățătorii e o tragedie a neamului.

Economia țării se află pe brînci. Au ars în flăcările războiului și secetei aproximativ 80 miliarde de ruble, adică un buget anual. De unde să ia țara salarii europene, dacă ea e mai săracă decît cea mai săracă țară africană?

«Prietenii» noștri din Tiraspol lovesc dureros, ei au ales bine locul unde să pălească. Acum ei pregătesc pentru atac alte pături sociale. Să știți că au sorți de izbîndă. Grevele au un scop bine determinat: să răstoarne puținele noastre cuceriri pe calea Libertății.

E opinia mea personală de cetățean al unei țări aflate la răspîntie.

Ion SOFRONIE